

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1107/2019
31.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др., због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, адвоката Животе Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К 536/13 од 25.12.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 348/2019 од 22.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених АА и ББ, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Књажевцу К 536/13 од 25.12.2018. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 348/2019 од 22.05.2019. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљених у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Књажевцу К 536/13 од 25.12.2018. године, окривљена АА и ББ су, поред осталих, оглашени кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. и члана 61. Кривичног законика и осуђени и то: окривљени ББ на казну затвора у трајању од седам месеци, а окривљена АА на казну затвора у трајању од шест месеци, која ће се извршити у просторијама у којима окривљена станује без примене електронског надзора, које просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те је одређено да ће суд, уколико окривљена једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Окривљени су ослобођени од дужности да накнаде трошкове кривичног поступка, те је одлучено да исти падају на терет буџетских средстава суда. Окривљена АА је обавезана да оштећеном ВВ, на име трошкова кривичног поступка солидарно са окривљеним ГГ плати износ од 41.250,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде. Окривљени АА и окривљених ББ су обавезани да на име накнаде штете оштећенима таксативно означеним у ставу 3. и 4. на страни 6. изреке пресуде плате износе наведене у том делу изреке пресуде. Оштећени ВВ, ДД и ЂЂ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 348/2019 од 22.05.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе између осталих и бранилаца окривљених АА и ББ, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвоката Живота Стојановића, због повреда закона из члана 74, члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Нишу на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљених Републичком јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљених АА и ББ, у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконитом доказу – записнику Полицијске станице у Књажевцу о враћеним предметима од 20.04.2011. године на коме се пресуда по одредбама Законика о кривичном поступку није могла заснивати. Како се у списима предмета не налазе наредба о претресу, записник о претресу нити потврда о привременом одузимању предмета, то се, према наводима захтева ради о незаконитом претресу, а следствено томе и записник о враћању предмета од 20.04.2011. године је незаконит доказ, јер проистиче из незаконито обављене радње претресања.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

На наведену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, одбрана окривљених указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе у образложењу пресуде на страни 5, у другом ставу дао детаљне разлоге које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на исте упућује.

Бранилац окривљених у захтеву указује да је битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, учињена и тиме што се побијане правноснажне пресуде заснивају на изнуђеним исказима окривљених АА, ГГ и ЕЕ, датих приликом полицијског саслушања. Посебна неправилност, према ставу браниоца, начињена је приликом саслушања ових окривљених у полицији када је сво троје окривљених бранио један бранилац, иако према тада важећој одредби члана 69. став 1. ЗКП, више окривљених могу имати једног браниоца само ако то није у супротности са интересима њихове одбране, а у конкретном случају заједнички бранилац је био у супротности са интересима одбране окривљених.

Како је правноснажном пресудом на основу исказа браниоца окривљених ГГ, ЕЕ и АА, адвоката Миодрага Јовчића, утврђено да приликом саслушања ових окривљених у ПС Књажевац, према окривљенима није примењена принуда, то бранилац окривљених наводима захтева којима оспорава наведени закључак нижестепених судова и указује да су искази наведених окривљених били изнуђени, правноснажну пресуду оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у погледу околности саслушања окривљених.

По налажењу овога суда, бранилац окривљених осталим наводима захтева да окривљени приликом саслушања у полицији нису могли имати заједничког браниоца јер је то било у супротности са интересима њихове одбране, указује на повреду тада важеће одредбе члана 69. ЗКП, која према садржини одговара сада важећој одредби члана 78. ЗКП.

Из изнетог произлази да бранилац окривљених иако у овом делу захтева оспоравајући законитост исказа окривљених датих у предистражном поступку чиме формално указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, правноснажну пресуду у суштини побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде одредбе члана 78. ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву истиче и то да је казна затвора изречена окривљеном ББ несразмерно тежа у односу на казне изречене окривљенима АА и ГГ, с обзиром на то да је овом окривљеном мимо закона као отежавајућа околност узета осуда – пресуда Основног суда у Књажевцу К 8/17 од 03.03.2017. године за дело које је извршено у 2016. години, дакле после 2011. године када је према оптужби извршено дело за које је окривљени осуђен побијаном правноснажном пресудом.

Међутим, Врховни касациони суд налази да бранилац окривљених изнетим наводима захтева у битном указује да су нижестепени судови приликом одмеравања казне окривљеном погрешно ценили његову ранију осуђиваност као отежавајућу околност, чиме се указује да суд није правилно одмерио казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, што би представљало повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нити због повреде закона из члана 78. и члана 441. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљених АА и ББ, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић